

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dominica Palmarum. De doloribus Christi internis intuitu nostrorum
peccatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

Aprilis,

Statue impedire, ne Cruciatu Dei Homini
inutiles tibi sint, & supplere satage, quod illis
deest, eorum tibi pretium applicando.

Attendite, & videte, si est dolor, sicut
dolor meus. Thren. 1.12.

Quis tantam dignè possit eloqui pieta-
tem? innocens affligitur, ut noxius libere-
tur: ut redimatur servus, occiditur Filius.
S. Aug. Serm, 138.

DOMINICA PALMARUM,

De doloribus Christi internis
intuitu nostrorum peccatorum.

L

SI aspectus tormentorum, quæ Servatori
nostro erant subeunda, tam acriter cor
ejus afflixit; tum enim verò multò magis
eum afflixit consideratio peccatorum no-
strorum, quorum ponderi se submissurus
erat, tum ob confusionem, quam subitu-
rus esset, si eorum onus in se susciperet;
tum ob dolorem, quem ei peccata nostra
attulere, postquam ea sibi reipsa imposuit.
quàm inulitaram vim cordi suo non intulit,
cùm id ad omnium hominum peccata in se
recipienda adigeret? Cæterum averſus
ab

ab hoc onere subeundo oriebatur primò ex eo, quòd peccatum ipsi penitus adversaretur: tanto enim in id odio, quanto in Patrem suum amore ferebatur. Et hic ipse amor, qui hoc odium erga peccatum ipsi inspiravit, ipsum impulit, ut peccatum destructurus, id in se fusciperet. 2. oriebatur è multitudine horum peccatorum: unicum illorum solum ei pondus intolerabile fuisset, & onustum se videt totius orbis sceleribus. mirandumne igitur, si is, quantus quantus est Deus, ijs succubat? & nihilominus hæc moles tam levis tibi videtur? Denique 3. Oriebatur hæc averfio à turpitudine horum peccatorum, quæ ipsum Patri suo horroris, & execrationis reddebat objectum, & gravissimarum vindictarum scopum, cum prius infiniti ipsius gaudij centrum esset. Si Deus proprium Filium hunc in modum tractat, qui non nisi imaginem peccati habet, quid nos manet misera mancipia, & reapse peccatores?

II. Sed amor Servatoris non solum animum ipsius afflixit ob confusionem de nostris peccatis, quibus ut se oneraret, amor eum compulit; sed etiam ob dolorem, ad quem concipiendum amor eum obstrinxit, postquam peccatorum onus in se susceperat. Omnia alia ipsius tormen-

ta

Aprilis

Posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum Isa. 53. 6.

Factus est pro nobis maledictum Galat. 7. 13.

Aprilis.

ta suos habuere limites ; at dolor iste nullos habuit ; sed gravitati, & multitudi peccatorum nostrorum, tum etiam odio, quo Christus peccatum prosequeretur, & ipsius in nos charitati ex æquo respondebat : quæ, cum omnia essent infinita, necessarium erat, ut dolor ipsius infinitus etiam esset. Obversabantur tunc ei ob oculos omnes peccatores, ut eos lacrymis suis lavaret. *Ploravit super singulos.*

Gen. 43. 13.

Non subterfugit ullum peccatum, vel potius cor ipsius afflictum nullius è delictis nostris furori, ut ita dicam, se subduxit. Illo momento omnia hinc convenere, velut cotidem leones vinculis soluti, rabiem suam in ipsius animum exoneratura. Atque tunc etiam tua cum alijs peccata se stiterunt. Peccatum illud, quod adeo tibi delectabile visum est, quod omnem tibi voluptatem attulit, cor Servatoris tui amaritudine replevit immensa : an id posthac oblectationis tuæ scopus esse potest ? vel potius, qui fieri potest, ut præ dolore non moriaris, quod Redemptorem tuum tantopere afflixeris ? Si cognoscere peccati gravitatem velis, conijce oculos in cor Christi, & in effectus, quos peccatum in eo profert : non verò in iudicium, quod cor tuum corruptum de eo ferre solet.

III. Das

Aprilis,

III. Dolor Servatoris ultra modum vehementis fuit, cum eum gemere, & fateri coegerit, animam suam tristem esse usque ad mortem. Si Christus præ vehementia doloris, & amoris sui erga nos fuisset mortuus, quantopere ipsi obstricti non essemus? verum sumusne ei minus obstricti, quod nostri gratiâ doloribus succumbere voluerit? dolor ipse omnem excessit modum; siquidem ipsum tremere, tergiversari, & Patrem suum rogare coegit, ut se ab hoc calice immunem redderet, non à cruciatibus; hos enim ardentem desiderabat, sed à peccatorum calice, qui ei ad fæces usque exhauriendus erat. Dolor iste supra modum vehementis fuit, cum ei sanguineum sudorem expresserit, & ipse ejus pondere oppressus, sanguini suo innatans, humi prostratus fuerit. Si hic aspectus te non movet, si tantum amorem erga Iesum non inspirat, quantum odij erga peccata tua, quid movere te poterit?

Roga Dominum tuum, ut participem te reddat acerbi illius doloris, quem tunc temporis ipse concepit à peccatis tuis; & offer aeterno Patri dolorem immodicum, quem filio ipsius peccata tua peperere, ut doloris tui debilitatem suppleat.

E

Mag-

Aprilis.

Magna est, sicut mare, contritio tua.
Thren 2. 13.

Non solis oculis, sed quasi membris
omnibus fleuisse videtur. *Bern. Serm. 3.
Dom. Palmar.*

FERIA II. HEBDOMADÆ MA-
JORIS.

IESUS in sua Passione Amoris
nostri scopus.

I.

DEus pro hominibus mortuus, quàm po-
tens Amoris incitamentum! quò ma-
gìs quis comprehendit, quid sit Deus, quid
sit Homo, eò plus difficultatis experitur,
Mysterium Dei pro hominibus mortui pe-
nerrandi. Quid est Deus? quid est Ho-
mo? Deus est sublimitas, potentia, atque
ipsum summum imperij jus, & potestas.
Homo est vilitas, imbecillitas, & subiectio
ipsa. Ecquid igitur est, Deum pro ho-
mine mori? est hanc sublimitatem, hanc
omnipotentiam, summamque Majestatem
se immolare illi vilitati, illi imbecillitati,
illi subiectioni, ànne hoc comprehendì po-
test? Homo factus est, ut Deo se immo-

la-